

des hjem og været på ture med dem i Dyrehaven i Klampenborg nord for København. Efter Kierkegaard havde brudt med Regine Olsen, talte Sibbern ofte med hende. Og hun fortalte ham, at Kierkegaard ved at bryde forlovelsen med hende havde mishandlet hendes sjæl og krænket hende for livet. Sibbern trøstede hende. Han mente, at det var godt, at hun ikke blev gift med Kierkegaard, der efter hans mening var så 'indsnævret i selvrefleksion', at han ikke egnede sig til at blive gift. Og det havde han sagt til Kierkegaard. Deres venskab smuldrede langsomt hen, og i de sidste år af Kierkegaards liv så de ikke hinanden.

*Hjalmar Helweg's bilag i bogen *Søren Kierkegaard – en psykiatrisk-psykologisk studie* til Hanne Mourier referat af hendes samtale (r) med Regine Schlegel: 'Nedenstående aktsykke er velvilligt overladt mig af hr. bibliotekar mag. art. J. C. Kall, og jeg benytter lejligheden til at fremføre min bedste tak for det interessante dokument, en tak der må adresseres videre til forfatterinden, frøken Hanne Mourier, med hvis samtykke beretningen er overladt mig. Med overladelsen fulgte ret til offentliggørelse og forpligtelse til offentliggørelse *in extenso*. Frøken Mourier, der har stået i nær forbindelse med afdøde fru Regine Schlegel, har nedskrevet udbyttet af sine samtaler med fru Schlegel, og denne har gennemlæst og approberet det nedskrevne.'

Forfatteren og filosofen Frederik Christian Sibbern, som kendte både Regine Olsen og Søren Kierkegaard. De tre var ofte på køreture sammen, og han kom i Regine Olsens hjem. Han fordomte Kierkegaard for hans brud med Regine Olsen.

Forfatteren Ernesto Emil Dalgas (1871-1899), som Regine Schlegel talte om Kierkegaard med i Brachis Boghandel på Frederiksberg. Hans Lidelsens vej er en filosofisk dannelsesroman, hvis hovedperson gradvis lærer at gennemskue alle autoriteter og tanke-systemer. Ernesto Emil Dalgas begik selvmord i 1899, 28 år gammel. Fotografi af Eduard Langhoff. Det kongelige Bibliotek.

Om Søren Kierkegaard fortalt til Hanne Mourier

'Om Schlegel har du fortalt mig, at
han bar sin sorg over at se dig
forlovet med Kierkegaard
stille og smukt'

Efter dit ønske har jeg i korthed samlet, hvad du har fortalt mig; jeg har søgt at gengive dine ord, sammen med mine egne indtryk så pålideligt som muligt, men det er oprindeligt ikke sket i den hensigt at udgive, hvad jeg har nedskrevet; dog når den tanke har foruroliget dig, at der efter din død måske vil fremkomme unøjagtige beretninger i sagen vedrørende din egen og din mands stilling til – og opfattelse af Søren Kierkegaard, så ved jeg, at det vil være dig en beroligelse nu at læse en tro gengivelse af dine egne meddelelser; der om fornødent kan tjene til nogen redegørelse ved given lejlighed.

Efter din mands død er interessen for din ungdomshistorie, din forlovelse med Søren Kierkegaard atter kommet frem, og mange er de direkte henvendelser til dig, som i denne anledning har fundet sted.

Du har først følt dig overvældet deraf og med overvindelse talt derom, thi i de mange år du har levet et fuldt ud fortroligt og lykkeligt liv med din mand, har så godt som ingen vovet at nærme sig dig med indiskrete spørgsmål.

Det står imidlertid nu for dig som din pligt at meddele, hvad du, som ingen anden kan: Hvilket syn du og din mand har haft på Søren Kierkegaard.

Du ønsker at senere slægter skal vide besked om Søren Kierkegaard og din ædle mand med hensyn til dig, og se dem i det sande og smukke lys, hvori du har kendt dem begge. Det skal siges og forsikres, at Søren Kierkegaard aldrig har misbrugt din kærlighed til at plage dig eller gøre åndelige eksperimenter med dig, som det almindeligt men fejlagtigt er blevet antaget.

Det var hans alvorlige hensigt at gifte sig med dig, da han forlovede sig.

Du omtaler i de senere år dette forhold til flere af de mennesker, du kommer i berøring med, fordi du ønsker, at det skal forstås, at Søren Kierkegaards liv ikke stod i nogen strid med hans religiøse forfattervirksomhed.